

CAMILLA
LÄCKBERG

MORŠKÁ
PANNA

motto

detektivka

motto

MOŘSKÁ
PANNA

**CAMILLA
LÄCKBERG**

Praha 2012

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © Camilla Läckberg 2008

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin agency, Sweden.

Cover art © bürosüd°, München (Munich)

Translation © Eva Nováčková, 2012

ISBN 978-80-7246-671-9

Martinovi

„I wanna stand with you on a mountain“

PROLOG

Věděl, že dřív nebo později to vyjde na světlo. Něco takového nešlo utajit. Každé slovo ho vracelo blíže k tomu nepojmenovatelnému, strašnému, co se tolik let snažil potlačit.

Nedokázal tomu už dál unikat. Rychle kráčel a ranní vzduch mu plnil plíce. Srdce prudce bušilo. Nechtěl tam jít, ale musel. Rozhodl se všechno ponechat náhodě. Jestli tam někdo bude, promluví. Když ne, bude pokračovat dál do práce, jako by se nic nestalo.

Ale když zaklepal, dveře se otevřely. Vešel dovnitř a mhouřil oči v šeru. Proti němu ale nestál ten, koho očekával, nýbrž někdo úplně jiný.

Dlouhé vlasy se jí rytmicky vlnily po zádech, když za ní šel do pokoje. Začal mluvit, ptát se. Myšlenky mu probíhaly hlavou. Nic nešlo podle plánu, ale snad to bylo i tak správně.

Najednou zmlkl. Projela jím tak ostrá bolest, až se mu hlas zlomil uprostřed slova. Pohlédl dolů. Viděl, že z rány po noži prýští krev. Pak nový zásah, nová bolest. Čepel otáčející se v ráně.

Pochopil, že je po všem. Že všechno skončí právě tady, i když toho chtěl ještě tolik dělat, vidět, prožít. Byla v tom jakási spravedlnost. Nezasloužil si svůj krásný život ani všechnu tu lásku, kterou dostal. Ne po tom, co udělal.

Když bolest ohlušila jeho smysly a nůž přestal bodat, objevila se voda. Pohupující se loďka. A ve chvíli, kdy ho obklopilo studené moře, necítil už vůbec nic.

To poslední, co si pamatoval, byly její vlasy. Dlouhé, tmavé.

„Jsou to už přece tři měsíce! Proč jste ho ještě nenašli?“

Patrik Hedström se zahleděl na ženu proti sobě. Po každé, když ji viděl, vypadala unavenější a sešlejší. Na policejní stanici v Tanumshede chodila každý týden. Každou středu od té doby, co její muž počátkem listopadu zmizel.

„Děláme všechno, co můžeme. To přece víte, Cio.“

Beze slova přikývla. Ruce složené na klíně se jí lehce třáslly. Pak na něho pohlédla očima plnými slz. Nebylo to poprvé, co musel Patrik tomuto pohledu čelit.

„Už se nevrátí, že?“ Teď se jí netřáslly jen ruce, ale i hlas a Patrik musel přemáhat chuť zvednout se, obejít stůl a položit jí ruku na křehké rameno. Bylo ale zapotřebí, aby se choval profesionálně, proto potlačil své ochranné instinkty. Na okamžik se zamyslel nad odpovědí. Nakonec se hluboce nadechl a souhlasil: „Také si to myslím.“

Více otázek nepoložila a viděl, že jeho odpověď jen potvrdila to, co Cia Kjellnerová už sama věděla. Její muž se domů nevrátí. Třetího listopadu vstal v půl sedmé, osprchoval se a oblékl, kývl svým dvěma dětem a manželce a těsně po osmé ho viděli jít z domova do práce ve sklenářské firmě. Od té chvíle jakoby se propadl do země. Nedošel na sraz se svým kolegou, s nímž společně dojížděli autem. Zmizel někde cestou mezi domovem nedaleko sportovního hřiště a domem kolegy u fjällbackého minigolfu.

Probírali celý jeho život. Pátrali po něm prostřednictvím jiných policejních stanic, mluvili s více než padesáti osobami jak na jeho pracovišti, tak mezi přáteli a příbuznými. Zjišťovali, jestli neměl dluhy, od kterých by si přál uprchnout, milenku, zpronevěru na pracovišti, cokoli, co

by mohlo vysvětlit, že usazený čtyřicetiletý muž s manželkou a dvěma dorůstajícími dětmi jednoho dne prostě zmizí. Nic nezjistili. Neexistoval žádný náznak, že by odešel do ciziny nebo že by se ztratily peníze ze společného konta manželů. Magnus Kjellner se vypařil.

Když Patrik vyprovodil Ciu, opatrně zaklepal u Pauly Moralesové.

„Pojď dál,“ ozvalo se okamžitě, a když vešel, zavřel za sebou dveře.

„To byla zase ta manželka?“

„Ano,“ s povzdechem přikývl Patrik a sedl si na židli před Pauliným psacím stolem. Zvedl nohy na stůl, ale když zahlédl Paulin nevrlý pohled, hned je zase položil na zem.

„Myslíš si, že je mrtvý?“

„Zdá se,“ odpověděl. Poprvé nahlas vyslovil to, čeho se obával od prvních dnů po Magnusově zmizení. „Přece jsme už všechno ověřili a ten chlápek neměl žádný z obvyklých důvodů ke zmizení. Asi prostě jen normálně odešel z domova a pak... je pryč.“

„Ale nikde se nenašlo tělo.“

„Přesně tak,“ potvrdil Patrik. „Ale kde máme hledat? Přece nemůžeme procedit celé moře a propátrat všechny lesy kolem Fjällbacky. Musíme jen vyčkávat a doufat, že se někde vynoří. Mrtvý, nebo živý. Jsem momentálně v koncích. A nevím, co pořád říkat Cie, když se tu každý týden objeví a očekává nějakou novinku.“

„Ber to jako její způsob, jak se s tím vyrovnat. Má pocit, že něco dělá a nesedí jen doma a nečeká. Já osobně bych z nečinnosti zešílela.“ Paula vrhla pohled na fotografii, kterou měla vedle počítače.

„Ano, já vím. Ale kvůli tomu to není o nic lehčí.“

„To ne, máš pravdu.“

Místnost na chvíli ztichla, až se nakonec Patrik zvedl.

„Doufám, že se přece jen objeví, tak či onak.“

„Uvidíme,“ řekla Paula, ale její hlas zněl stejně poraženecky jako Patrikův.

„Jsi jako hroch.“

„Anna významně ukazovala na sestřino břicho.

Erika Falcková se otočila k zrcadlu bokem stejně jako Anna a nemohla než souhlasit. Panebože, je obrovská! Vypadá jako ohromná hora zakončená malou hlavičkou, podle níž se dalo identifikovat, o koho jde. Když čekala Maju, byla ve srovnání s tímto obrem jako proutek. Jenomže tentokrát to budou dvojčata.

„Fakt ti nezávidím,“ utrousila Anna s trochu brutální otevřeností mladší sestry.

„Díky,“ řekla Erika a štouchla do ní břichem. Anna jí to oplatila a málem obě ztratily rovnováhu. Mávaly pažemi ve vzduchu a rozesmály se tak, až se opravdu skulily na zem.

„To snad není pravda,“ zajíkala se Erika a utírala si z koutku očí slzy. „Jsem jako kříženec velryby se slonem.“

„Jsem ti za to strašně vděčná, protože si vedle tebe teď aspoň připadám jako víla.“

„Jen si posluž,“ odpověděla Erika a pokusila se vstát. Ale moc to nešlo.

„Počkej, pomůžu ti,“ nabídla se Anna, ale ztratila rovnováhu a padla znovu na zadek. S plným porozuměním na sebe pohlédly a jednohlasně vykřikly: „Dane!“

„Ano? Co se děje?“ zaslechly z přízemí.

„Nemůžeme se zvednout.“

„Cože?“ volal nahoru.

Na schodech směrem k ložnici se ozvaly jeho kroky.

„Co to tu děláte?“ zeptal se pobaveně, když viděl Annu a švagrovou Eriku sedět na zemi vedle zrcadla.

„Nemůžeme se zvednout,“ vysvětlila Erika co nejdůstojněji a natáhla k Danovi ruku.

„Počkej, přinesu zvedák,“ dobíral si ji Dan a naznačil, že pro něj zaběhne dolů.

Anna se tak rozesmála, až se musela položit na záda.

„No počkej, třeba to půjde i tak.“ Dan vzal Eriku za ruku, aby jí pomohl nahoru. „Aúúú...!“ zanaříkal.

„Bez těch zvukových efektů, jestli smím prosit.“ Erika se pracně zvedla.

„Tedy, ty jsi ale obrovská,“ prohodil Dan a Erika ho praštila do ramene.

„Už jsi mi to řekl nejméně stokrát a nejsi sám. Mohl bys s tím laskavě přestat? Co kdyby ses místo toho podíval na vlastního tloušťka!“

„Moc rád.“ Dan pomohl nahoru i Anně a nezapomněl ji políbit.

„No, možná bychom se raději měly věnovat tomu, proč tu jsem,“ připomněla Erika a popošla k sestřině šatníku.

„Nechápu, jak si můžeš myslet, že bych ti mohla pomoci,“ kolébala se za ní Anna. „Z mých věcí ti sotva něco bude.“

„Co mám dělat?“ Erika zoufale hledala mezi ramínky ve skříni. „Křest Christianovy knihy je dnes večer a jediné, co mi doma padne, je Majin indiánský stan.“

„Dobře, dobře, něco snad najdeme. Kalhoty, co máš na sobě, vypadají dobře a někde tu mám halenku, která by ti mohla být. V každém případě mně je velká.“

Anna vytáhla fialovou tuniku s výšivkou. Erika si sundala tričko a s Anninou pomocí navlékla tuniku přes hlavu. Stáhnout ji přes břicho bylo stejné jako nacpat párek do střívka, ale nakonec to šlo. Otočila se k zrcadlu a kriticky se prohlížela.

„Jsi strašně krásná,“ pravila Anna a Erika se na odpověď usklíbala. V současném stavu slovo „krásná“ znělo jako utopie, ale aspoň vypadala slušně.

„Ta bude dobrá,“ usoudila a pokusila se ji zase stáhnout, což bylo možné až s Anninou pomocí.

„Kde se ta sláva koná?“ zeptala se Anna, zatímco tuniku znovu uhladila a pověsila na ramínko.

„V Grandhotelu.“

„To je tedy od nakladatele hezké, uspořádat takovou slávu pro debutanta,“ mínila Anna a šla ke schodišti.

„Je to od nich milé. A knížka se na prvotinu neuvěřitelně dobře prodává a budou tam i zástupci médií, aspoň podle toho, co jsem od vydavatelky zaslechla.“

„Co si o knížce myslíš ty sama? Předpokládám, že se ti líbí, protože jinak bys ji asi vydavatelství nedoporučovala. Jaká je?“

„Je...“ Erika se odmlčela a opatrně scházela za svou mladší sestrou po schodech. „Je magická. Temná a krásná, zneklidňující a silná a... , ano, nejlíp jde asi popsat právě slovem magická.“

„Christian musí být přešťastný.“

„Ano, to ano.“ Erika se nad tím slovem zamyslela a šla do kuchyně připravovat kávovar. „Určitě, ale současně...“ Zmlkla, aby se nespletla v počítání odměrek kávového prášku. „Byl strašně šťastný, když se vydavatelka rozhodla knihu vydat, ale měla jsem pocit, jako by v něm práce na knize něco probudila. Těžko říct, vlastně ho tak dobře neznám. Ani nevím, proč se s žádostí o pomoc obrátil právě na mě, i když jsem mu pochopitelně ráda vyhověla. S psaním nějaké zkušenosti mám, přestože sama romány nepíšu. Na začátku šlo všechno skvěle, Christian byl pozitivní a otevřený všem návrhům. Ale ke konci se už hororům o knize vyhýbal. Neumím si to vysvětlit. Je trochu výstřední, nejspíš je to tím.“

„Tak to si našel správné povolání,“ dobírala si ji s vážnou tváří Anna a Erika se k ní obrátila.

„Chceš říct, že jsem nejen strašně tlustá, ale také excentrická?“

„Nerozptyluj se.“ Anna ukázala ke kávovaru, který Erika právě zapnula. „Káva je lepší, když se do ní dá i voda.“

Kávovar souhlasně zanaříkal, Erika ho vypnula a zamračeně pohlédla na svou sestru.

Cia domácí práce vykonávala jen mechanicky. Talíře a příbory opláchla, naskládala nádoby do myčky, odstranila zbytky potravy z odpadu ve dřezu a celý ho pak vyčistila čisticím prostředkem. Potom si namočila hadřík, pečlivě ho vyždímala a otřela kuchyňský stůl od drobků.

„Mami, můžu jít za Sandrou?“ Do kuchyně vešla Elin a trucovitý výraz na jejím patnáctiletém obličejí jasně naznačoval, že očekává zamítnutí.

„Přece víš, že to nejde. Večer přijde babička a dědeček.“

„Jsou tu pořád! Proč musím být kvůli nim doma?“ Hlas teď zněl hádavě a to Cia těžce snášela.

„Chtějí vidět tebe a Ludviga. Snad pochopíš, že by je mrzelo, kdybys nebyla doma.“

„Ale to je hrozná otrava! Babička vždycky začne plakat a děda ji napomíná, aby přestala. Já chci jít za Sandrou. Budou u ní všichni.“

„Teď asi trochu přeháníš, ne?“ namítla Cia. Vymáчала hadřík a rozložila ho, aby uschl. „Nemyslím si, že tam budou všichni, jak říkáš. Můžeš tam zajít jiný večer, až nebudeme mít návštěvu.“

„Tatínek by mě pustil.“

Cie se sevřel hrudník. Už nemohla dál. Odmlouvání a trucovitost ji zmáhaly. Magnus by si s Elin věděl rady. Uměl by se s takovou situací vypořádat. Ale ona to nezvládala.

„Tatínek tu není.“

„A kde je?“ zakřičela Elin a začaly jí téct slzy. „Utekl ti? Určitě tě měl plné zuby. Jsi nemožná.“

Ciu to omráčilo. Kolem ní jako by se rozhostilo mrtvolné ticho a všechno se propadlo do šedé mlhy.

„Je mrtvý.“

Její hlas zazněl cize.

Elin na ni zírala.

„Je mrtvý,“ zopakovala Cia. Cítila nepochopitelný klid a pocit, že se vznáší nad svou dcerou a zdálky scénu jen pozoruje.

„Lžeš,“ vyhrkla Elin a hrudník se jí namáhavě zvedal a klesal, jako by právě uběhla mnoho kilometrů.

„Nelžu. Myslí si to policie. Víím, že to tak je.“ Když teď slyšela vlastní slova, pochopila, že je to pravda. Doposud si ji nechtěla připustit, upínala se k naději. Ale pravda je taková, že Magnus je mrtvý.

„Jak to můžeš vědět? A jak na to přišla policie?“

„Nikdy by nás neopustil.“

Elin vrtěla hlavou, jako by něčemu takovému odmítala uvěřit. Ale Cia na ní viděla, že už i ona to ví. Magnus by sám od sebe nikdy nezmizel.

Popošla několik kroků k dceři a objala ji. Elin se vzpírala, ale za okamžik se podvolila a nechala se objímat jako malá holčička. Cia ji hladila po vlasech a dcera plakala stále silněji.

„Psst...“ uklidňovala ji Cia. Měla pocit, že oč je její dcera slabší, o to je ona silnější. „Jdi za Sandrou. Já to babičce a dědovi vysvětlím.“

Pochopila, že teď už o všem bude rozhodovat jen ona sama.

Christian Thydell na sebe hleděl do zrcadla. Někdy si nebyl jist, co si o sobě má vlastně myslet. Bylo mu čtyřicet. Roky jen pádily a teď viděl muže, který byl už nejen dospělý, ale jemuž dokonce začaly řádnout vlasy na spáncích.

„Sluší ti to.“ Christian sebou škubl, když se za ním objevila Sanna a objala ho kolem pasu.

„Polekala jsi mě. Nesmíš se tak plížit.“ Odtáhl jí ruce, a než se k ní otočil, v zrcadle zahlédl její zklamaný výraz.

„Promiň.“ Posadila se na postel.

„Také ti to moc sluší,“ řekl a cítil se ještě provinileji, když viděl, jak se po té bezvýznamné pochvalě rozzářila. Současně ho to rozčilovalo. Nenáviděl, když se chovala jako štěně, které vrtí ocáskem, jen co si ho páníček povšimne. Jeho manželka byla o deset let mladší než on, ale občas mu připadalo, že rozdíl mezi nimi je dvakrát tak velký.

„Pomůžeš mi zavázat kravatu?“ Popošel k ní a ona se zvedla a navyklým pohybem uvázala uzal. Bylo to perfektní hned na první pokus. Pak ustoupila o krok dozadu, aby mohla své umění ocenit.

„Večer budeš mít velký úspěch.“

„Hmm...“ zamumlal, protože nevěděl, co se od něho očekávalo.

„Mami, Nils mě bije!“ Melker přiběhl, jako by ho honila celá smečka divokých vlků, a upatlanýma rukama se chytil nejbližší bezpečné opory: Christianových nohou.

„Krucí!“ Christian svého pětiletého syna rychle odstrčil, ale už bylo pozdě. Na obou nohavicích se skvěly zřetelné otisky kečupu ve výšce kolen a Christian měl co dělat, aby zachoval klid. V poslední době mu to šlo čím dál hůř.

„To ty děti nemůžeš hlídat?“ zasyčel a demonstrativně si rozepínal knoflík kalhot, aby je mohl svléknout.

„Vyčistím ti to,“ slibovala Sanna a současně držela Melkera, který se chystal skočit do postele i se špinavýma rukama.

„To asi těžko stihneš, když tam mám být za hodinu. Musím si obléknout jiné.“

„Ale...“ V Sannině hlase zazněl pláč.

„Postarej se raději o děti.“

Sanna zamrkala, jako by jí vyřval políček. Mlčky chlapce uchopila za ruku a vedla z ložnice.

Když odešli, Christian ztěžka usedl na postel. Koutkem oka se viděl v zrcadle. Zatrpklý muž oblečený do saka, v košili s vázankou a slípech a s pokleslými rameny, jako by na nich ležela tíha celého světa. Pokusil se srovnat záda a vypnout prsa. Hned to vypadalo líp.

Dnes je přece jeho večer. Ten mu nikdo nemůže vzít.

„Něco nového?“ Gösta Flygare tázavě pozvedl kávovou konvici k Patrikovi, který právě vešel do malé kuchyňky na policejní stanici. Patrik na němou otázku přikývl a sedl

si za stůl. Jakmile Ernst zaslechl, že se bude svačit, celý udýchaný vběhl dovnitř a lehl si pod stůl v naději, že mu tu a tam někdo podstrčí něco dobrého, co svým drsným jazykem okamžitě slízne.

„Tady to máš,“ Gösta postavil před Patrika hrnek s černou kávou. „Jsi nějaký bledý,“ poznamenal a zahleděl se na mladšího kolegu.

Patrik pokrčil rameny. „Jsem jen trochu unavený. Maja teď špatně spí a začíná se vztekat. A Erika je z pochopitelných důvodů úplně hotová. Takže je to doma dost pracné.“

„A bude hůř,“ suše konstatoval Gösta.

Patrik se rozesmál. „Ty ale umíš povzbudit. Ano, opravdu to bude horší.“

„O Magnusi Kjellnerovi nemáš nic nového?“ Gösta odlomil kousek zákusku, diskrétně ho upustil pod stůl a Ernst šťastně bušil ocasem do Patrikových nohou.

„Vůbec nic,“ Patrik se napil kávy.

„Zahlédl jsem, že za tebou zase byla.“

„Ano. Teď jsem o tom právě mluvil s Paulou. Je to takový rituál a asi na tom není nic divného. Jak se má člověk vyrovnat se skutečností, že jeho partner prostě zmizí?“

„Možná bychom měli vyslechnout ještě další lidi,“ uvažoval Gösta a dál drobil pod stůl.

„Koho máš na mysli?“ Patrik slyšel, jak podrážděně jeho hlas zní. „Mluvili jsme s rodinou, přáteli, obešli jsme všechny domy v okolí jeho bydliště, roznesli jsme lístečky s žádostí o informace a o pomoc jsme požádali i místní tisk. Nevím, co víc dělat.“

„To ti není moc podobné, házet flintu do žita.“

„Ne, a jestli máš nějaký nápad, sem s ním.“ Patrik už litoval svého ostrého tónu, i když Gösta nevypadal uraženě. „Vlastně jen doufáme, že se někde vynoří mrtvý,“ dodal přátelštějším tónem. „To je strašné, ale snad potom zjistíme, co se stalo. Vsadil bych se, že nezmizel dobrovolně, a jestli najdeme tělo, budeme mít kde začít.“

„Ano, máš pravdu. Je to strašná představa, že nám na jednou z vody vyplave tělo nebo ho někdo najde v lese, ale mám stejný pocit jako ty. Musí to být šílené...“

„Nic nevěděš, chceš říct?“ doplnil ho Patrik a zašoupal nohama, které se mu už pod teplým těžkým psem potily.

„Ano, jen si to představ. Vůbec netušíš, kam se milovaná osoba poděla. Jako ti chudáci rodiče, kterým zmizí dítě. Existuje americká webová stránka se ztracenými dětmi. Fotografie a popisy. To musí být hrozné.“

„To bych nepřežil,“ povzdechl si Patrik. Vybavil si svou neposednou dcerku, a představa, že by o ni přišel, byla nesnesitelná.

„O čem si povídáte? Je to tu jako na pohřbu.“

Ticho přerušil veselý hlas a přisedla si k nim Annika. Nejmladší z policistů, Martin Molin, přišel hned za ní, přilákán hlasy a vůní kávy z kuchyňky. Nastoupil už po otcovské dovolené na půl pracovního úvazku a využíval každou možnost, jak být s kolegy a pro změnu hovořit s dospělými.

„Mluvili jsme o Magnusi Kjellnerovi,“ vysvětlil Patrik a naznačil, že tento hovor už právě ukončili. Aby to bylo ještě zřejmější, změnil téma hovoru.

„A co vaše holčička?“

„Právě včera jsme dostali nové fotky,“ řekla Annika a vytáhla z kapsy několik fotografií.

„Podívejte se, jak je už velká,“ položila snímky na stůl a Patrik s Göstou si je střídavě prohlíželi. Martin je viděl hned ráno.

„Je opravdu moc pěkná,“ obdivoval Patrik.

Annika souhlasně přikyvovala. „Je jí deset měsíců.“

„Kdy pro ni pojedete?“ zeptal se s upřímným zájmem Gösta. Nezapomněl, že i on přispěl k rozhodnutí, když Annika a Lennart uvažovali o adopci. Takže na holčičku hleděl tak trochu jako na svou.

„Nemáme přesné zprávy, ale řekla bych, že asi za dva měsíce,“ informovala je Annika.

„Čekání vám asi připadá hodně dlouhé,“ mínil Patrik. Vstal a šel uložit nádobí do myčky.

„Ano, a současně... už jsme pokročili a víme, že existuje.“

„Ano, to máš pravdu,“ řekl Gösta. Impulzivně položil dlaň na Anničinu ruku, ale hned ji zase stáhl. „Ehm, musím pracovat. Nemám čas na zbytečné řeči,“ mumlal rozpačitě a zvedl se.

Když vycházel z kuchyňky, provázely ho pobavené pohledy jeho tří kolegů.

„Christiane!“ Vrhla se k němu šéfka vydavatelství a sevřela ho v náručí. Zaplavila ho dusivá vůně těžkého parfému. Zadržel dech, aby nemusel vdechnout lepkavý pach. Gaby von Rosenová se rozhodně nevyznačovala diskrétní vůní. U ní bylo vždycky všeho příliš: obrovská záplava vlasů, tlustá vrstva líčidla, spousta voňavky, a vše dovršovalo její oblečení, které se dalo označit – pokud byl člověk hodně laskavý a tolerantní – jako „nápadné“. V tento slavnostní večer měla růžové šaty s obrovskými zelenými látkovými růžemi a jako obvykle se nesla na životu nebezpečně vysokých podpatcích. Ale navzdory svému občas trochu směšnému zevnějšku neexistoval nikdo, kdo by šéfku nového švédského vydavatelství nebral vážně. Měla přes třicet let zkušeností v branži a stejně pronikavý intelekt, jako ostrý byl její jazyk. Ti, kteří se dopustili chyby, že ji jednou podcenili, se podobného omylu už nikdy nedopustili.

„Bude to prostě nádhera!“ Gaby ho držela od sebe na délku paže a zářivě se na něho usmívala.

Christian se snažil co nejméně dýchat v oblaku vůně a jen přikývl.

„Lars-Erik a Ulla-Lena tady z hotelu jsou naprosto fantastičtí,“ rozplývala se. „Skvělí lidé. A bufet vypadá skvostně. Opravdu nejvhodnější místo k prezentaci vaší úžasné knihy. Jak se cítíte?“

Christian se opatrně uvolnil z jejího sevření a o krok ustoupil zpět. „Trochu neskutečně, to musím přiznat. Tak dlouho jsem o tom románu uvažoval, a teď... no, teď jsem tady.“

Zašilhal na hromadu knih, které ležely na stole u vchodu. I vzhůru nohama přečetl své jméno a titul knihy: *Mořská panna*. Sevřel se mu žaludek. Opravdu to byla skutečnost.

„Plánujeme to takto,“ pokračovala a vzala ho za rukáv saka, takže musel za ní. „Začneme schůzkou s novináři, aby si s vámi mohli v klidu popovídat. Jsme velice spokojení s tím, kdo tu bude: dvoje göteborgské noviny GP a GT, *Bobusländské* a *Strömstadské noviny*. Není to sice celostátní tisk, ale víc než dostatečně to kompenzují nadšené recenze v časopisu *Svenskan*.“

„Jaké recenze?“ zajímal se, zatímco ho táhla na malý stupínek, kde s ním zřejmě budou mluvit zástupci tisku.

„Pak vám to povím,“ slíbila Gaby a usadila ho na židli u zdi.

Snažil se znovu dostat situaci pod kontrolu, ale jako by byl vtažen do odstředivky a nemohl ven. Pohled na Gaby, která už zase pospíchala jinam, ten pocit zesílil. V sále pobíhali lidé z personálu sem a tam a prostírali stoly. Nikdo si ho nevšímal. Na okamžik zavřel oči. Pomyslel na svou knihu, *Mořskou pannu*, na hodiny strávené před počítačem. Stovky, tisíce hodin. Pomyslel na ni – na svou *Mořskou pannu*.

„Jste Christian Thydell?“

Z myšlenek ho vyrušil něčí hlas. Vzhlédl. Muž před ním stál s rukou nataženou k pozdravu. Postavil se a potřásl si s ním.

„Birger Jansson, *Strömstadské noviny*.“ Muž postavil na zem velkou tašku s kamerou.

„Dobrý den, posadte se,“ pobídl ho Christian, protože netušil, co se od něho očekává. Zapátral pohledem po Gaby, ale viděl jen záblesk ostře růžové barvy jejich šatů někde u vchodu.

„Vypadá to tu velkolepě,“ řekl Birger Jansson a rozhlédl se kolem sebe.

„Asi ano,“ přitakal Christian a pak oba zmlkli a zavrželi se na židli.

„Začneme? Nebo počkáme na ostatní?“

Christian se na muže bezradně požíval. Proč se ptá zrovna jeho? Nikdy dříve nic podobného nezažil. Jansson si to vyložil jako souhlas a na stolku před nimi zapnul magnetofon.

„Tedy...“ začal a povzbudivě na něj pohlédl. „To je váš debut, že ano?“

Christian uvažoval, jestli se očekává ještě něco jiného než prostý souhlas. „Ano, je to tak,“ potvrdil a odkašlal si.

„Strašně moc se mi líbí,“ prohlásil Jansson tónem, který jakoby jeho tvrzení zpochybňoval.

„Díky,“ řekl Christian.

„Co jste jím chtěl sdělit?“ Jansson zkontroloval přístroj, jestli se pásek správně odvíjí.

„Co jsem chtěl sdělit? Přesně nevím. Je to historka, kterou jsem dlouho nosil v hlavě.“

„Příběh je velice temný. Řekl bych až pochmurný,“ pokračoval Birger Jansson a pozoroval Christiana, jako by chtěl odhalit jeho nejtajnější myšlenky. „Tohle je váš pohled na společnost?“

„Ani nevím, jestli jsem se v knize snažil zprostředkovat právě vlastní pohled,“ mlžil Christian a horečně hledal, co důmyslného by mohl říct. Nikdy na své psaní nemyslel tímto způsobem. Příběh mu ležel na srdci hodně dlouho a nakonec ho prostě musel napsat na papír. Ale co jím chtěl říct o společnosti? Ta myšlenka ho nikdy nenapadla.

Nakonec ho zachránila Gaby. Přišla ve skupince s dalšími žurnalisty a Birger Jansson vypnul svůj přístroj. Všichni se navzájem pozdravili a pak usedli ke stolu. Uběhlo pár minut a Christian využil příležitosti, aby se trochu vzpamatoval.

Gaby se snažila upoutat pozornost ostatních. „Vítám vás všechny na setkání s novou vycházející hvězdou na spisovatelském nebi, Christianem Thydellem. Naše vydavatelství je nesmírně hrdé na to, že vydalo jeho román *Mořská panna*, který pokládá za počátek jeho fantastické budoucí spisovatelské kariéry. Christian dosud nečetl žádné recenze, ale já vám s největší radostí mohu sdělit, že dnes vyšly úžasně pozitivní kritiky ve *Svenskan*, *Dagens Nyheter* a *Arbetarbladet*, abych jmenovala aspoň některé. Dovolte mi přečíst několik úryvků.“

Nasadila si brýle a natáhla se po hromádce papírů ležících před ní na stole. Na bílém pozadí zářil růžový zvýrazňovač.

„*Jazykový virtuos popisuje zranitelnost drobného člověka, aniž by ztratil cit pro perspektivu. To je ze Svenskanu,*“ upřesnila Gaby, pokývla ke Christianovi a zalistovala v dalších papírech. „*Christian Thydell je současně požitkář i bolestín, když prostou prózou usvědčuje z falše ujišťování o jistotě a demokracii. Jeho slova pronikají krunýřem až do morku kostí a zarývají se do svědomí, když nutí čtenáře číst horečně dál, stejně jako když fakír vyhledává utrpení, přinášející očistnou bolest. To bylo z Dagens Nyheter,*“ poznamenala Gaby, stáhla si brýle a hromádku papírů s recenzemi posunula ke Christianovi.

Nedůvěřivě po ní sáhl. Bylo příjemné slyšet slova chvály, ale po pravdě řečeno moc nechápal, o čem se mluví. On přece napsal jen o ní, vyprávěl o jejím životě. Vkládal do příběhu tolik citu, že pak občas cítil naprostou prázdnotu. Nemluvil o společnosti. Přál si hovořit o ní.

Spolkl protest. Nikdo by to nepochopil, a tak snad bylo správné se nebouřit. Stejně by to nikdy nedokázal vyslovit.

„Zní to úžasně,“ vysoukal ze sebe a sám slyšel, jak prázdně jeho slova zní.

Pak následovaly další otázky. Další nadšení a úvahy o jeho knize. Cítil, že nedokáže rozumným způsobem odpovědět ani na jedinou otázku. Jak popsat něco, co

vyplňuje život do posledního zákoutí jeho duše? Nebylo to jen vyprávění, tady šlo o samotný boj o přežití. O bolest. Odpovídal, jak nejlépe uměl. Snažil se mluvit jasně a promyšleně. Nejspíš s tím uspěl, protože mu Gaby pochvalně přikyvovala.

Když vypršel čas vyměřený žurnalistům, přál si už jen odejít domů. Cítil se vyčerpaný. Musel ale zůstat v krásné jídelně Grandhotelu, a tak se hluboce nadechl a připravil se na setkání s dalšími hosty, kteří proudili dovnitř. Usmíval se, ale stálo ho to více, než kdo tušil.

„Nemohla bys dnes večer zůstat střízlivá?“ zasyčel Erik Lind na manželku, aby to ostatní, kteří stáli kolem nich, neslyšeli.

„Mohl bys dnes večer nechat na pokoji ruce?“ odpověděla, aniž by se starala o to, jestli někdo slyší ji.

„Nechápu, o čem mluvíš,“ odbyl ji. „A mohla bys sešroubovat hlasitost?“ Louise svého muže pozorovala chladným pohledem. Jistě, je moc hezký, to nemohla popřít. Kdysi na ni udělal velký dojem. Seznámili se na univerzitě a děvčata na ni závistivě hleděla, když právě ona ulovila Erika Linda. Pak pomalu, ale jistě její lásku, důvěru a respekt promarnil v sexu. Ne s ní, bůh uchovej. Neměl nejmenší problém získávat partnerky pro mimomanželské lože.

„Ahoj, vy jste tu také? To je milé!“ Cecilia Jansdotterová se k nim protlačila a oba políbila na tvář. Byla to Louisina kadeřnice a v posledním roce také Erikova milenka. Mysleli si ovšem, že o tom Louise neví.

„Ahoj, Cecilio,“ usmála se na ni Louise. Byla to milá dívka, a kdyby měla nenávidět všechny, které s jejím manželem spaly, nemohla by zůstat ve Fjällbace. Už před mnoha lety se o to přestala zajímat. Měla přece dcery. A také objevila víno. K čemu by jí byl Erik?

„Je to úžasné, že v naší obci žijí spisovatelé! Nejdřív Erika Falcková a teď i Christian.“ Cecilia radostí málem poskakovala.

„Četli jste jeho knihu?“

„Já čtu jen hospodářské noviny,“ řekl Erik.

Louise obrátila oči k nebi. To je typické. Erik předstírá, že nečte knihy.

„Doufám, že jeden výtisk dostaneme,“ podotkla a přitáhla si úžeji k tělu plášť. Fronta by se měla hýbat trochu rychleji, aby byli brzy v teple.

„Ano, v naší rodině čte akorát Louise. Nemá co jiného na práci, když je celé dny doma. Že, miláčku?“

Louise pokrčila rameny a nechala jízlivý komentář bez odpovědi. Nemělo smysl připomínat, že to bylo Erikovo přání, aby zůstala doma s dětmi. Nebo že se honí od rána do večera, aby zvládla všechny povinnosti a zajistila mu pohodlný domov, který bere jako samozřejmost.

Chvilí povídali a fronta pomalu postupovala dopředu. Nakonec dospěli až k recepci, v šatně si odložili pláště a pomalu vcházeli do jídelny.

Louise zamířila přímo k baru a Erikův pohled se jí propaloval do zad.

„Moc se tam nevyčerpej,“ nabádal Patrik Eriku a políbil ji. Ta pak se svým obrovským břichem zamířila ze dveří.

Maja trochu zafňukala, když viděla maminku odcházet, ale hned se uklidnila, když ji Patrik usadil před televizi k jejímu oblíbenému dětskému pořadu Bolibompa, kde právě začínal zápas s drakem. V posledních měsících často kňourala, neposlušovala a její temperamentní „ne“ by jí mohla závidět leckterá hvězda. Patrik ji tak trochu chápal. I ona jistě cítila napjaté očekávání smíšené s obavami z brzkého příchodu sourozenců. Panebože, hned dvojčata! I když to věděli už od ultrazvuku v osmnáctém týdnu, dosud se s tím úplně nevyrovnali. Někdy ho napadlo, jak něco takového vůbec zvládnou. S novým děťátkem je to vždycky hodně pracné, ale hned se dvěma? Jak člověk může stihnout kojení, ukládání a všechno ostatní? Budou muset také koupit nové auto, aby se

do něho vešly všechny tři děti i s kočárky. A to je vlastně to nejmenší.

Patrik si sedl do křesla vedle Maji a prázdně hleděl před sebe. V poslední době byl stále strašně unavený. Někdy ráno málem nedokázal vylézt z postele. Ale nejspíš na tom nebylo nic divného. Kromě všech povinností doma s vyčerpanou Erikou a s Majou, která se změnila v malé trucovité monstrum, to měl hodně obtížné i v práci. Od té doby, co se dali dohromady s Erikou, měl několik hodně obtížných vyšetřování vražd, a sílu mu ubíral také nekonečný boj se šéfem Bertilem Mellbergem. A teď to zmizení Magnuse Kjellnera. Patrik nedokázal říct, jestli je to jeho zkušenost nebo instinkt, ale byl si téměř jist, že se mu něco zlého stalo. Těžko říct, jestli šlo o nešťastí nebo zločin, ale vsadil by svůj policejní odznak na to, že ten muž už nežije. Těžce se ho dotýkalo pravidelné středeční setkávání s jeho manželkou, která mu pokaždé připadala drobnější a vyčerpanější. Udělali už všechno, co mohli, přesto mu její tvář nešla z hlavy.

„Tati!“ Maja ho bez milosti probrala ze zamyšlení. Její malý ukazováček mířil k obrazovce a Patrik okamžitě viděl, co její nespokojenost způsobilo. Musel se do myšlenek ponořit o hodně hlouběji, než tušil, protože Boli-bompa už skončila a nahradil ji program pro dospělé, na který se Maja rozhodně nemínila dívat.

„Počkej, hned to spravím,“ slíbil a navrhl: „Co bys řekla na Pippi?“

Protože filmy o Pippi patřily k Majiným nejoblíbenějším, znal už dopředu odpověď. Vytáhl DVD s Pippi, a když film začal, sedl si vedle dcery a objal ji kolem ramen. Spokojeně se mu zavrtala do podpaží. O pět minut později už spal.

Christian se začínal potit. Gaby právě vyhlásila, že ho za chvíli představí. Jídlelna nebyla přeplněná, ale seděla tam dobrá šedesátka natěšených hostů a před každým

ležel plný talíř a sklenka vína nebo piva. Sám Christian do sebe nedostal ani sousto, jen červené víno. Právě vypil třetí skleničku, i když věděl, že by tolik pít neměl. Nedělalo by dobrý dojem, kdyby do mikrofonu zadržoval, až se ho budou vyptávat. Ale bez vína by to nezvládl vůbec. Pohledem těkal po místnosti, když vtom na paži ucítil něčí ruku.

„Ahoj, jak je ti? Vypadáš trochu nervózně.“ Erika na něho neklidně pohlédla.

„Jsem trochu nesyť,“ přiznal a pocítil malou úlevu, že to aspoň někomu mohl říct.

„Já to znám,“ uklidňovala ho. „Když mě představovali jako debutantku ve Stockholmu, málem mě pak museli z pódia seškrábnout. A z toho, co jsem tam řekla, jsem si nepamatovala vůbec nic.“

„Mám pocit, že se mi stane totéž,“ opáčil Christian a přešel si rukou po krku. Na vteřinu pomyslel na dopisy a zmocnila se ho panika. Zakymácel se a jen díky Ericce, která ho přidržela, neupadl.

„Jejda. Asi sis toho dal na kuráž přes míru. Už nic nepij,“ radila mu, opatrně mu vzala sklenici z ruky a postavila ji na nejbližší stůl. „Uvidíš, že to půjde skvěle. Gaby tě představí, promluví o knize a pak ti několik otázek položím já. A o těch jsme už spolu mluvili. Spolehni se na mě. Jediným problémem bude dopravit mě na scénu.“

Rozesmála se a Christian jí přizvukoval. Ne ze srdce a znělo to i trochu křečovitě, ale fungovalo to. Napětí povolilo a cítil, že se může znovu nadechnout. Myšlenky na dopisy odsunul. Dnešní večer mu nic nesmí narušit. Mořské panně umožnil promluvit v románu a teď se s ní vyrovnal.

„Ahoj, miláčku,“ připojila se k nim Sanna, a když se rozhlédla sálem, oči se jí zatřpytily. Věděl, že to pro ni je velká chvíle. Možná dokonce větší než pro něho.

„Moc ti to sluší,“ pochválil ji a Sanna hladově sála jeho uznání. Opravdu byla krásná. Věděl, že měl v životě vel-

ké štěstí, když ji poznal. Vydržela hodně, víc než kdo tušil. Nebyla její vina, že nedokázala vyplnit prázdnotu v jeho duši. To nejspíš nemohl nikdo. Objal ji kolem ramen a políbil do vlasů.

„Úžasné vám to sluší,“ vykřikla Gaby a při chůzi klapala vysokými podpatky. „Dostal jste kytici, Christiane.“

Hleděl na květiny, které držela v náručí. Byla to krásná kytice, i když trochu jednoduchá. Bílé lilie.

Ruka se mu nekontrolovaně třásla, když sáhl po bílé obálce, připevněné v kytici. Sotva ji dokázal otevřít a jen napůl vnímal tázavé pohledy žen stojících vedle něho.

Vytáhl kartičku ze silného papíru s textem napsaným ozdobným písmem černou tuší. Zíral na těch několik řádků a pak ho zaplavila tma.

Nic krásnějšího, než byla ona, nespatriil. Nádherně voněla a dlouhé vlasy sčesané dozadu svazovala bílá stužka. Zářila tak, až málem musel přivřít oči. Vábavě k ní přistoupil a netušil, jestli se k ní smí přiblížit. Roztáhla paže na znamení, že ano, proto vběhl do její náruče. Všechno zlé, temné se rozplynulo. Místo toho ho obklopilo světlo, vůně a hedvábně měkké vlasy, které cítil na své tváři.

„Ty jsi teď moje maminka?“ zeptal se nakonec a nerad ustoupil o krok dozadu. Přikývla.

„Opravdu?“ Čekal, že někdo přijde, všechnu nádhernu zničí a ujistí ho, že jen snil. Bytost tak nádherná přece nemůže být maminkou někoho, jako je on.

Ale žádný blas nezaslechl. Místo toho znovu přikývla a on se už neudržel, choulil se jí v náručí a přál si, aby ji už nikdy, nikdy nemusel opustit.

Někde v koutku mysli se skrývaly i jiné obrazy, jiné pachy a zvuky, ale mizely ve vůni květů a šustění jejích šatů. Přimutil staré nejasné vzpomínky zmizet a nabcdil je novou, fantastickou a neuvěřitelnou skutečností.

Poblédl vzbůru na svou novou maminku a srdce se mu málem rozskočilo štěstím. Když ho vzala za ruku a odváděla pryč, blaženě se usmíval.

„Slyšel jsem, že to včera večer bylo docela dramatické. Na co ten Christian myslel? Opít se při takové příležitosti!“ Kenneth Bengtsson přišel do kanceláře pozdě, protože dopoledne měl doma hodně práce. Hodil bundu přes křeslo, ale po Erikově vyčítavém pohledu ji zvedl a pověsil na věšák v hale.

„Ano, bylo to opravdu dost žalostné zakončení večera,“ souhlasil Erik. „Naopak Louise to pro změnu nepřehnal, takže já s ní podobný zážitek neměl.“

„Je to s ní opravdu tak zlé?“ zeptal se Kenneth. Erik se mu s osobními záležitostmi nikdy nepsvěoval. Bylo to takové vždycky. Když si spolu hrávali jako děti, i teď, když byli dospělí. Erik se k němu vždycky choval přezíravě, jako by mu uděloval milost tím, že se s ním stýká. Kdyby mu Kenneth neměl co nabídnout, jejich přátelství by už dávno skončilo. To se vlastně stalo v době, kdy Erik studoval na univerzitě a pak pracoval v Göteborgu. Kenneth zůstal doma ve Fjällbace a založil malou účetnickou firmu, která byla každým rokem úspěšnější, protože Kenneth byl velice talentovaný. Věděl o sobě, že není ani žádný krasavec, ani lev salonů, a nedělal si iluze o tom, že by oplýval nadměrnou inteligencí. Dokázal ale zázračně kouzlit s čísly. S ciframi, s aktivy a pasivy dovedl žonglovat jako David Beckham s míčem. Tato schopnost spolu s tím, že na svou stranu dokázal získat i finanční úřad, mu pomohla vzbudit Erikův zájem. A když se Erik rozhodl nastartovat výnosný trh s nemovitostmi na západním pobřeží, stal se jeho poradcem a společníkem. Erik ho pochopitelně odkázal do správných mezí a nechal mu jen třetinu podniku, ne polovinu, jak by správ-

ně měl vzhledem k počátečním vkladům. Ale Kennethovi to nevadilo. Jeho cílem nebylo ani bohatství, ani moc. Byl spokojený s tím, že mohl dělat, co dobře ovládal, a že je Erikovým společníkem.

„Opravdu nevím, co mám s Louisou dělat,“ utrousil Erik a zvedl se ze židle. „Kdyby nebylo dětí...“ Potřásl hlavou a šel si pro plášť.

Kenneth chápavě přikyvoval. Ve skutečnosti věděl, kde Erika tlačí bota. V rozvodu s Louisou mu bránilo poomyšlení, že by se s ní musel podělit o veškerý majetek.

„Jdu se ven naobědvat. Udělám si delší poledne.“

„Dobře,“ řekl Kenneth a pomyslel si: Dlouhé poledne..., jasně.

„Je doma?“ Erika stála na schodišti u Thydellových.

Sanna na několik vteřin zaváhala, ale pak ustoupila stranou a pustila ji do domu.

„Je nahoře v pracovně. Jen sedí před počítačem a zírá.“

„Můžu za ním?“

Sanna přikývla. „Nevím, co s ním dělat. Třeba uspěješ ty.“

Měla trochu trpký hlas a Erika se na ni zahleděla. Vypadala unaveně. Unaveně a ještě nějak jinak, i když přesně nechápala, oč jde.

„Zkusím to.“ Erika se pracně hrabala po schodech nahoru a podpírala si rukou břicho. I tak malá námaha pro ni byla neúnosná.

„Ahoj,“ opatrně zaklepala na otevřené dveře a Christian se k ní otočil. Seděl na kancelářské židli, monitor byl černý.

„Včera jsi nás vylekal,“ řekla a svalila se do křesla v rohu pokoje.

„Jsem trochu přepracovaný,“ odpověděl. Měl hluboké kruhy pod očima a ruce se mu třáslly. „A mám taky starost, co se stalo s Magnusem.“

„Určitě nejde o nic jiného?“ zeptala se ostřeji, než si přála. „Tohle jsem včera našla. Přinesla jsem ti to.“ Vytáhla

z kapsy lístek, který byl předtím připevněn na kytici lilií.
„Nejspíš upadl.“

Christian se podíval na kartičku. „Vyhoď to.“

„Co ten vzkaz znamená?“ Erika ustaraně hleděla na muže, jehož začala pokládat za svého přítele.

Neodpověděl a Erika se zeptala znovu, měkčeji. „Christiane, co to znamená? Včera jsi velice silně zareagoval. Nesnaž se mi namluvit, že jsi jen přepracovaný.“

Stále mlčel, ale ticho přerušila Sanna, která se mezi tím objevila ve dveřích.

„Řekni o těch dopisech!“

Zůstala stát na prahu a čekala, až její muž odpoví. Chvilí bylo ticho, ale pak Christian s povzdechem vysunul nejspodnější zásuvku stolu a vytáhl hromádku dopisů.

„Chodí mi už nějakou dobu.“

Erika zvedla dopisy a opatrně jimi listovala. Bílé archy s černým písmem. Bez nejmenších pochybností stejný rukopis jako na kartičce, kterou přinesla. I slova zněla povědomě. Různé formulace, ale stejný obsah.

„*Je stále s tebou. Nemáš právo na vlastní život. Jen ona.*“

Erika na něho zmateně pohlédla. „Co se tím myslí? Ty to chápeš?“

„Ne.“ Odpověď byla rychlá a rozhodná. „Nemám tušení. Pokud vím, nikdo mi nechce ublížit. A nevím, kdo je ta ona. Měl jsem je hned vyhodit,“ prohlásil a natáhl se po dopisech. Erika mu je ale nedala.

„Měl ses obrátit na policii.“

Christian zavrtěl hlavou. „Ne. Určitě se jen někdo chce pobavit na můj účet.“

„Tohle mi jako žert nepřipadá. Ani se mi nezdá, že by to tobě připadalo zábavné.“

„Taky mu to říkám,“ připojila se Sanna. „Když pomyslím na děti a všechno ostatní, tak je to dost hnusné. Co když jde o nějakého nemocného člověka, který...?“ dívala se na Christiana a Erice došlo, že o tom spolu nemluví poprvé. Ale jen tvrdohlavě vrtěl hlavou.

„Nechci z toho dělat událost.“

„A kdy to začalo?“

„V té době, co ses pustil do románu,“ odpověděla místo něj Sanna a její muž na ni rozčileně pohlédl.

Pak připustil: „Ano, asi tou dobou. Před půl druhým rokem.“

„Může to mít souvislost? Existuje v knize nějaká skutečná postava nebo událost? Někdo, kdo by se cítil ohrožen tím, že o něm píšeš?“ Erika stále na Christiana upřeně hleděla a jemu to nebylo vůbec příjemné. Tuto konverzaci si rozhodně nepřál.

„Ne, nemá to nic společného s románem,“ popřel a sevřel rty. „Nikdo by se v něm neměl poznat. Přece jsi rukopis četla. Měla jsi pocit, že je to autobiografie?“

„To bych opravdu neřekla,“ připustila a pokrčila rameny. „Ale vím, že člověk v rukopise vždycky směšuje skutečnost s fikcí, ať vědomě, nebo podvědomě.“

„Já rozhodně ne,“ vybuchl Christian a prudce odstrčil židli od stolu. Erika pochopila, že by měla odejít, a snažila se zvednout z křesla. Jenomže to nešlo a zvládla akorát bezmocně supět. Christianův přísný výraz trochu změkkl a natáhl k ní ruku, aby jí pomohl.

„Prostě nějaký úchyl slyšel, že píše knihu, a rozhodl se pobavit,“ zabručel klidnějším hlasem.

Erika nevěřila, že jí říká celou pravdu, ale v každém případě to byl jen její pocit, který neměla ničím podložený. Snad si Christian nepovšimne, že dopisů má místo šesti už jen pět. Cestou ven k autu jeden vsunula do kabelky. Sama nechápala, že se toho odvážíla, ale když Christian truceje, musí to vyzkoumat sama. Tón dopisů byl nenávistný a tušila, že její přítel je v nebezpečí.

„Musela jsi někoho odřeknout?“ Erik chňapl rty po její bradavce. Zasténala a na posteli ve svém malém bytě se svíjela vzrušením. Svůj salon měla příhodně blízko v přízemí domu.

„To by se ti tak líbilo, abych kvůli tobě odříkala zákaznice,“ zasmála se. „Proč si myslíš, že jsi pro mě tak důležitý?“

„Je snad něco důležitějšího než právě tohle?“ Olizoval jí prsa a ona ho přitáhla na sebe, neschopná dál čekat.

Potom ležela s hlavou na jeho paži a jeho vlasy ji lechtaly na tváři.

„Měla jsem divný pocit, když jsem tě včera večer viděla s Louisou.“

„Hmm...“ zamumlal a zavřel oči. Neměl nejmenší chuť diskutovat o manželce ani manželství s milenkou.

„Mám ji ráda,“ pokračovala Cecilia a pohrávala si s jeho chlupy na prsou. „Kdyby věděla, že...“

„Nic neví ani vědět nebude,“ skočil jí do řeči a nadzvedl se. „Nikdy se nic nedozví.“

Cecilia na něho pohlédla a Erik ze zkušenosti přesně věděl, kam diskuse povede.

„Dříve nebo později se to dozvědět musí.“

Erik v nitru hluboce vzdychl. Že každá vždycky musí mluvit o tom, co bude potom! Přehodil nohy přes okraj postele a začal se oblékat.

„Ty už jdeš?“ zeptala se ublíženě a to ho ještě víc rozčililo.

„Mám moc práce,“ řekl krátce a zapínal si košili. Ulpěl na něm pach sexu, ale osprchuje se až v práci. Pro takovéto příležitosti tam měl rezervní prádlo.

„Bude to vždycky takové?“ Cecilia napůl ležela v posteli a Erik neodolal a pohlédl na její nahé tělo. Prsy se jí zvedaly nahoru a tmavé bradavky ztuhly chladem v místnosti. Rychle změnil názor. Vlastně do kanceláře ani tolik nespěchá a neměl by nic proti dalšímu kolečku. Možná ji teď bude muset trochu přemlouvat, ale napětí, které už cítil v těle, mu signalizovalo, že by to mohlo stát za to. Sedl si zpět na okraj postele, nasadil smyslnejší hlas i pohled a pohládl ji po tváři.

„Cecilio,“ začal a pokračoval slovy, která mu jako tolikrát předtím automaticky splývala ze rtů. Když se k němu přitiskla, cítil její tvrdé prsy a začal si znovu rozepínat košili.

Po pozdním obědě v restauraci *Sklípek* Patrik zaparkoval před nízkou bílou budovou, která by nikdy nevyhrála žádnou cenu v architektonické soutěži. Zastavil se v recepci policejní stanice.

„Máš návštěvu,“ informovala ho Annika a pohlédla na něho přes okraj brýlí.

„Kdo to je?“

„Nevím, ale je moc hezká. Možná trochu plnější, ale bude se ti líbit.“

„Cože?“ Patrik zmateně uvažoval, jestli se z Anniky náhodou nestává dohazovačka. Jsou tu přece samí šťastně ženatí muži.

„Sám uvidíš, sedí u tebe,“ pokračovala Annika a mrkla na něho.

Patrik otevřel dveře do kanceláře. „Ahoj, miláčku, co ty tady děláš?“

V židli pro návštěvy před jeho psacím stolem seděla Erika a roztržitě listovala v týdeníku *Policista*.

„Kde jsi byl tak hrozně dlouho?“ spustila bez odpovědi. „Takhle vypadají ty tvoje hektické dny v práci?“

Patrik se jen ušklíbl. Věděl, že ho Erika ráda popichuje.

„A co tu děláš ty?“ zeptal se znovu a posadil se. Naklonil se k manželce přes stůl a opět si uvědomil, jak je krásná. Vzpomněl si, jak ho poprvé navštívila na policejní stanici – tehdy šlo o vraždu její kamarádky Alexandry Wijknerové – a usoudil, že od té doby ještě zkrásněla. Občas si to v honičce všedního dne neuvědomoval. Běžný život se smrškl na rutinní věci: jít do zaměstnání, odvézt dcerku do školky, vyzvednout ji, nakoupit a pak večer unaveně polehávat před televizí. Plnou silou si uvědomil, jak velice Eriku miluje. Teď seděla v jeho kanceláři,

zimní slunce jí ozařovalo plavé vlasy a pod srdcem nosila jejich dvě nová dětátka. Věděl, že si tuto chvíli zapamatuje do konce života.

Došlo mu, že přeslechl, co mu řekla, a musel ji požádat, aby to zopakovala.

„No, byla jsem dopoledne za Christianem.“

„Jak mu je?“

„Docela dobře..., snad je jen trochu otřesený. Ale...“
Kousla se do rtu.

„Ale co? Domníval jsem se, že pouze trochu přebíral a byl nervózní.“

„Ano. Ale to není všechno.“ Erika z kabelky vytáhla plastový sáček a podala mu ho.

„Tu kartičku měl v kytici, kterou mu včera někdo poslal. A dopis je jeden ze šesti, co mu přišly během půl druhého roku.“

Patrik se na manželku dlouze zadíval a začal otevírat sáček.

„Bylo by lepší, kdybys ho přečetl bez vytáhnutí. Já i Christian jsme na něj už sáhli a víc otisků tam být nemusí.“

Znovu na ni pohlédl, ale udělal, co navrhovala, a opatrně přečetl text na kartičce i dopisu přes průhledný plast.

„Jak si to vysvětluješ?“ Erika se posunula, ale okamžitě musela líp rozdělit váhu, když pod ní židle zanaříkala.

„Zdá se to jako výhrůžka. I když nepřímá.“

„Ano, vnímám to podobně. Ale Christian určitě také, i když se to snaží bagatelizovat. Nechtěl dopisy policii vůbec ukázat.“

„A jak tedy...?“ Patrik významně pozvedl sáček.

„No, víš..., nějak mi omylem spadl do kabelky.“ Naklonila hlavu na stranu a snažila se vyhlížet kajícně, ale její manžel na to nenaletěl.

„Takže tys ho Christianovi ukradla.“

„To přece nemůžeš říct..., jen jsem si ho na chvíli půjčila.“

„A co budeš s tím... vypůjčeným materiálem dělat?“ tázal se, i když odpověď dobře předem znal.

„Někdo Christianovi zjevně vyhrožuje. Viděla jsem na něm, že se bojí. Bere to vážně, i když nechápu, proč nechce zajít na policii. Nemohl bys diskrétně zjistit, jestli by se nedalo z dopisu a kartičky něco poznat?“ žadonila Erika a Patrik předem věděl, že s ní prohraje. Když něco opravdu chtěla, nemohl jí odmítnout, to byla jeho draze vykoupená zkušenost.

„Dobře, dobře,“ pozvedl dlaně nahoru. „Vzdávám se. Podívám se na to. Ale nebude to stát na prvním místě mého seznamu priorit.“

Erika se usmála. „Díky, miláčku.“

„Jdi si teď domů pořádně odpočinout,“ řekl a neodolal přání ji políbit.

Když odešla, nerozhodně si pohrával se sáčkem. Mozek mu moc nepracoval, ale něco se v něm přece jen pohnulo. Christian a Magnus byli přátelé. Mohlo by to...? Nápad sice hned potlačil, ale tvrdošíjně se mu vracel. Pohlédl na Magnusovu fotku, připevněnou na stěně. Mohla by tu být souvislost?

Bertil Mellberg před sebou tlačil dětský kočárek. Leo jako obvykle spokojeně seděl a občas v úsměvu ukázal dva spodní zoubky. Ernst dnes musel zůstat na stanici, jinak chodíval spořádaně vedle kočárku a střežil, aby nikdo neohrozil toho, kdo byl v centru jeho zájmu. Aspoň v Mellbergově rozhodně.

Mellberg nikdy netušil, že by něco takového mohl k někomu cítit. Od chvíle, kdy se dost nechtěně zúčastnil porodu a pochoval chlapečka jako první, ho měl malý Leo pevně v hrsti. Jistě, i Leova babička mu dokázala rozehřát srdce, ale přece jen nejdůležitější osobou v Mellbergově světě se stal tento malý človíček.

Jen nerad nyní kráčel Mellberg k policejní stanici. Vlastně se v poledne o chlapečka měla postarat Paula,

protože jeho maminka Johanna si šla něco zařídit. Ale když se ukázalo, že Paula musí odjet za ženou, jejíž bývalý muž se rozhodl, že „si to s ní vyřídí“, Mellberg se rychle nabídl, že se s chlapečkem projde. Teď se s ním vracel zpět. Hluboce záviděl Paule, že bude brzy čerpat rodičovské volno. On sám by klidně trávil s Leem mnohem více času. Ostatně, možná to není špatný nápad. Jako dobrý šéf by měl svým podřízeným umožňovat, aby se rozvíjeli. Kromě toho přece Leo potřebuje hned od začátku mužský vzor. Se dvěma matkami a žádným otcem na obzoru by měli všichni myslet na chlapcův prospěch a dohlédnout, aby dostal šanci učit se od pořádného chlapa. Například někoho takového, jako je on sám.

Mellberg zatlačil bokem do těžkých dveří na stanici a táhl kočárek za sebou. Annika se rozzářila, když je uviděla, a Mellberg se dmul pýchou.

„Copak? Ty jsi byl na procházce?“ zajímala se a zvedla se, aby mu pomohla s kočárkem.

„Ano, holky potřebovaly malou výpomoc,“ řekl a opatrně dítěti stahoval kombinézu. Annika ho pobaveně sledovala. Zázraky se dějí.

„Tak pojd', synku, podíváme se, jestli tu je maminka,“ žvatlal Mellberg a zvedl Lea.

„Paula se dosud nevrátila,“ oznámila mu Annika a šla si sednout zpět ke stolu.

„No, to je škody, musíš se ještě chvíli spokojit s dědečkem,“ pravil spokojeně Mellberg a s Leem v náručí zamířil ke kuchyňce.

To byl nápad děvčat, když se před dvěma měsíci přistěhoval k Ritě, že by se mu mohlo říkat „dědečku“. Využíval každé příležitosti, aby to slovo mohl vyslovit, zvykat si na ně a radovat se z něho. Dědeček Bertil.

Ludvig měl narozeniny a Cia se snažila předstírat, že to jsou normální narozeniny. Třináct let. Tolik času už uplynulo od chvíle, kdy v porodnici se smíchem konstatova-

la, jak jsou si otec a syn podobní. Roky podobu nesmazaly, spíše naopak. Teď kvůli ní nedokázala ve chvílích nejhlubšího žalu na Ludviga ani pohlédnout. Měl stejně hnědozelené oči a plavé vlasy mu v létě zesvětlely až málem do běla. S otcem měli stejnou stavbu těla a pohyby. Vytáhlý štíhlý chlapec s dlouhými pažemi, které připomínaly Magnusovy, když ji sevřel v objetí. Dokonce i dlaně měli stejné.

Třesoucí se rukou psala Cia Ludvigovo jméno na dort. To byla další věc, kterou měli s otcem společnou. Magnus by mohl celý dort sníst sám, ale neztloustl by ani o gram. Jí stačilo, když z dálky jenom pohlédla na skořicový šnek, a už přibrala půl kila. Teď ovšem byla tak štíhlá, jak o tom vždycky snila. Od chvíle, kdy Magnus zmizel, z ní kila přímo padala. Jídlo jí s každým soustem rostlo v ústech. A v útrokách jí nepřetržitě od probuzení až do ulehnutí ležel těžký kámen, takže skoro nedokázala jíst. Přesto se o svůj vzhled ani v nejmenším nezajímala, sotva na sebe mimoděk pohlédla do zrcadla. K čemu, když tu Magnus není?

Někdy si přála, aby jí zemřel před očima. Aby ho postihl srdeční infarkt nebo přejelo auto. Cokoli, jen kdyby věděla, co se stalo. Zařizovala by pohřeb, notáře, všechny ty praktické záležitosti, které se musí zajistit, když někdo zemře. Žal by mírnila povinnost a časem by ho nahradil trvalý pocit ztráty, smíšený s krásnými vzpomínkami.

Ale všechno bylo jinak. Kolem ní se nacházela prázdnota. Neměla, jak žít dál.

Už celé měsíce nedokázala chodit do práce.

Pohlédla na dort. Písmo se slilo do nepravidelných hrbolů, které kryly marcipán, a jméno nešlo přečíst. Nezdařený pokus jako by ji připravil o poslední síly. Opřela se zády o lednici a rozplakala se.

„Maminko, neplač už.“ Cia ucítila na rameni ruku. Magnusovu. Ne, Ludvigovu. Potřásla hlavou. Přítomnost

unikala. Přála si přestat zápasit a rozplynout se ve tmě, která ji obklopovala, v hřejivé tmě, která by ji obklopila navždy, kdyby to dovolila. Skrz slzy však viděla hnědé oči a plavé vlasy a věděla, že se nesmí vzdát.

„Ten dort,“ vzlykala a pokusila se vzpamatovat. Ludvig ji podepřel a pak jí vzal z ruky tubu s krémem.

„Já to udělám, maminko. Jdi si na chvíli odpočinout.“

Pohládl ji po tváři. Je mu třináct, ale už není dítě. Byl teď jako jeho otec, Magnus, její opora. Věděla, že by to neměla dovolit, je přece dosud malý. Ale nakonec podlehl a vděčně si s ním prohodila role.

Otřela si oči rukávem svetru, zatímco Ludvig vzal nůž a opatrně seškrábal rozmazaná písmena ze svého narozeninového dortu. Než odešla z kuchyně, zahlédla ještě, jak její syn soustředěně píše první písmeno svého jména: L jako Ludvig.

„Ty jsi můj nádherný chlapeček, víš to?“ řekla maminka a opatrně ho česala.

Jen přikývl. Ano, věděl to. Je krásný maminčin chlapeček. Od chvíle, kdy s ní odešel domů, mu to řekla už nespočetněkrát. Nikdy ho to neunavilo. Někdy si vzpomněl na to, co bylo. Temnota, opuštěnost. Ale stačilo, aby pohlédl na to nádherné stvoření, které teď bylo jeho maminkou, a všechno zlé zmizelo. Jako by nikdy neexistovalo.

Byl vykoupaný a matka ho zabalila do zeleného koupacího pláště se žlutými květy.

„Můj miláčku, chtěl bys trochu zmrzliny?“

„Rozmazluješ ho.“ Od dveří se ozval otcův hlas.

„A co je na tom špatného?“ zeptala se.

Stočil se do klubíčka a přetáhl si přes hlavu kapuci. Přál si skrýt se před tvrdými slovy, která se odrážela od dlaždiček, před temnotou vyplouvající na povrch.

„Tím rozmazlováním mu neposloužíš.“

„Chceš snad říct, že našeho syna neumím vychovat?“ Matčiny oči ztmavly a zajiskřilo v nich. Probodávala otce pohledem. A on jako obvykle kapituloval, scvrkl se a byl z něho opět malý, šedivý mužíček.

„Ty víš všechno nejlíp,“ mumlal a odcházel s pohledem upřeným do země. Pak bylo slyšet, že se obouvá a opatrně za sebou zavírá domovní dveře. Šel znovu na procházku.

„Nemusíme se o něho starat,“ šeptala mu matka do ucha, teď ukrytého pod zeleným froté. „Jen ty a já se milujeme, jen my dva.“

Přitiskl se k jejím prsům jako malé zvířátko a nechal se utěšovat.

„Jen ty a já,“ zašeptal.

„Ne. Nechci!“ Maja použila větší díl své malé slovní zásoby, když se ji Patrik v pátek ráno zoufale snažil předat učitelce Ewě ve školce. Dcera se pevně držela jeho nohavic a řvala, až jí nakonec musel rozevřít pěstičku jeden prst za druhým. Rvalo mu srdce, když ji odnášeli a ručičkama se po něm natahovala. Slovíčko „táta“ opakované uplakaným hlasem mu znělo v hlavě, když šel k autu. Dlouhou chvíli v něm pak jen seděl, hleděl nepřítomně z okénka, s klíčkem v dlani. Už dva měsíce to bylo stejné a jistě tím Maja reagovala na Eričinu graviditu.

Musel tento boj podstupovat každé ráno. Sám se nabídl. Pro Eriku by už bylo příliš obtížné Maju převléknout, sehnout se a zavázat jí botičky. Takže jinak to prostě nešlo. Ale užil si svoje a trvalo nekonečně dlouho, než se do školky dostali. Maja se oblékání bránila a zarputile se vzpírala. Patrikovi občas povolily nervy a zacházel s ní tvrději, než chtěl. Maja pak hlasitě plakala, Patrik se styděl a připadal si jako ten nejhorší rodič na světě.

Unaveně si přešel oči, hluboce se nadechl a nastartoval vůz. Ale místo, aby zamířil do Tanumshede, impulzivně zahnul k vilkám v okolí Kullenu. Zaparkoval před domem Kjellnerových a nerozhodně zamířil ke dveřím. Vlastně se měl dopředu ohlásit, ale když je už tady... Zvedl ruku a těžce zaklepal na bílé dveře. Dosud na nich visel vánoční věnec. Zapomněli ho sundat.

Zevnitř nebylo nic slyšet, tak zaklepal ještě jednou. Možná nikdo není doma. Ale pak zaslechl blížící se kroky a Cia otevřela. Ztuhla, když ho spatřila, a Patrik rychle zavrtěl hlavou.

„Ne, nic takového,“ vyhrkl a oba věděli, co má na mysli. Ramena jí poklesla a ustoupila ode dveří, aby mohl vejít.

Patrik si zul boty a pověsil bundu na jeden z háčků, který nebyl přeplněný chlapeckým oblečením.

„Chtěl jsem se jen zastavit a trochu si popovídat,“ řekl a nejspíše uvažoval, jak se má zmínit o tom, co ho jen tak napadlo.

Cia přikývla a šla do kuchyně. Patrik ji následoval. Několikrát tu už byl. Ve dnech po Magnusově zmizení seděl u kuchyňského borovicového stolu a znovu a znovu s ní všechno probíral. Vypτάval se i na soukromé věci, které ovšem přestaly být soukromé v okamžiku, kdy Magnus Kjellner vyšel ze dveří a už se nevrátil.

Vypadalo to tu stále stejně. Příjemně a obyčejně, měli tady trochu nepořádek, jako když v bytě bydlí lajdácký výrostek. Ale když tu spolu seděli naposled, pořád ještě doufali. Teď ze všeho čišela odevzdanost. I z Cii.

„Mám tu kousek dortu,“ nabídla mu nezvučně a dodala: „Ludvig měl včera narozeniny.“ Zvedla se a z lednice vyndala čtvrtinu dortu. Patrik chtěl zaprotестovat, ale Cia už vytáhla talířky a lžičky, a tak usoudil, že dnes bude mít ke snídani dort.

„Kolik mu je?“ zeptal se a ukrojil si tenký plátek.

„Třináct,“ odpověděla a tváří jí probleskl úsměv. Také si maličký kousek vzala a Patrik si přál, aby ji dokázal přesvědčit, ať si vezme víc. V posledních měsících hodně zhubla.

„Hezký věk,“ pronesl a hned se zarazil. Znělo to vynuceně a šlehačka mu rostla v ústech.

„Je podobný svému otci,“ řekla a zaskřípala lžičkou o talířek. Položila ji na okraj a pohlédla na Patrika. „Kvůli čemu jste přišel?“

Odkašlal si. „Asi jsem úplně vedle, ale vím, že chcete, abychom udělali všechno...“

„Povězte mi to rovnou,“ přerušila ho Cia.

„Něco mě napadlo. Magnus se přátelil s Christianem Thydellem. Jak moc se znali?“

Cia na něho nechápavě pohlédla, ale na nic se neptala a nad otázkou se zamyslela.

„Vlastně ani nevím. Seznámili se krátce potom, co se sem Christian se Sannou přistěhovali. Sanna je odtud. Může to být tak sedm let. Ano, to souhlasí, protože Sanna pak krátce na to otěhotněla a Melkerovi je teď asi pět.“

„Seznámili se prostřednictvím vás a Sanny?“

„Ne. Sanna je o deset let mladší než já, a tak jsme se nestýkaly. Popravdě ani nevím, jak k tomu došlo. Pamatuji se jen, že Magnus navrhl, abychom je pozvali na večeri, a od té doby jsme se trochu stýkali. Máme toho se Sannou hodně společného, a Elin i Ludviga baví hrát si s jejich chlapečky. Rozhodně mám Christiana raději než ostatní Magnusovy přátele.“

„Koho máte na mysli?“

„Magnusovy kamarády z dětství, Erika Linda a Kennetha Bengtssona. Stýkám se s nimi a s jejich manželkami jen kvůli Magnusovi. Myslím si, že jsou úplně jiní.“

„A co Magnus a Christian? Jak moc si byli blízcí?“

Cia se usmála. „Christian asi žádné blízké přátele nemá. Je dost zádumčivý a nemá to v životě snadné. Ale s Magnusem mu bylo dobře. Můj muž tak na lidi vždycky působil. Všichni ho měli rádi. V jeho přítomnosti se každý cítil dobře.“ Polkla a Patrik si uvědomil, že o svém muži už mluví v minulém čase.

„A proč se ptáte na Christiana? Něco se mu stalo?“ zeptala se neklidně Cia.

„Ne, nic vážného.“

„Zaslechla jsem, co se přihodilo na křtu jeho knihy. Taky mě pozvali, ale bez Magnuse by mi tam bylo krušno. Doufám, že mi Christian nemá za zlé, že jsem nepřišla.“

„Určitě ne,“ mínil Patrik. „Ale někdo mu poslal pár vý-

hrůžných dopisů. Trvá to už přes rok. Chytám se už každého stébla, proto se vás chci zeptat, jestli něco podobného nepřišlo i Magnusovi. Znali se a mohlo by tam být spojení.“

„Výhrůžné dopisy?“ podivila se Cia. „Myslíte si snad, že bych si něco takového nechala pro sebe? Proč bych utajila fakt, který by vám pomohl objasnit, co se stalo Magnusovi?“ zeptala se rozčileně.

„Jsem si naprosto jist, že byste mi o tom řekla,“ rychle ji uklidňoval Patrik. „Ale co když vám Magnus nic neřekl, abyste neměla starosti?“

„Jak bych to pak mohla vědět?“

„Mám zkušenost, že manželky na svém muži poznají všechno, a manžel nemusí vůbec nic říct. V každém případě aspoň tak funguje moje manželka.“

Cia se usmála. „Ano, bod pro vás. To je pravda. Jistě bych tušila, kdyby ho něco tížilo. Ale Magnus byl stále stejný a v pohodě. Byl to nejvyrovnanější a nejspolehlivější muž na světě, skoro vždycky veselý a pozitivně naladěný. Někdy mě to až rozčilovalo a občas jsem ho provokovala, aby musel nějak zareagovat, když já sama jsem byla našťvaná a protivná. Nikdy jsem ale neuspěla. Magnus byl prostě takový, jaký byl. Kdyby ho něco trápilo, mluvil by o tom na prvním místě se mnou, a kdyby to proti všemu očekávání neudělal, jistě bych to vycítila. Věděl o mně všechno a já o něm. Znali jsme o sobě úplně všechno,“ opakovala rozhodným hlasem a Patrikovi bylo jasné, že tomu skutečně věří. Přesto sám maličko pochyboval. Člověk o druhém člověku nikdy neví úplně všechno. Ani o tom, s nímž žije a kterého miluje.

Pohlédl na ni. „Odpusťte mi, jestli zacházím příliš daleko, ale dovolila byste mi, abych se tu trochu porozhlédl? Rád bych získal o Magnusovi přesnější obrázek.“

Přesto, že už o něm mluvili jako o někom, kdo nežije, zalitoval své formulace. Cia ale nic nekomentovala. Místo toho ukázala ke dveřím a nabídla mu: „Prohlížejte si,

co chcete, ptejte se na cokoli, jen když vám to pomůže ho najít.“

Rozhodným pohybem ruky si otřela slzu.

Patrik pochopil, že by byla ráda chvíli sama, a zvedl se. Prohlídku začal v obývacím pokoji. Vypadal jako tisíce jiných švédských domovů. Velký tmavomodrý gauč z IKEA. Knihovna Billy se zabudovaným osvětlením. Plochá televizní obrazovka na skřínce ze světlého dřeva, stejného jako byl stolek. Drobnosti a vzpomínky z cest, na zdech zarámované fotky dětí. Patrik popošel k velké svatební fotografii, visící nad gaučem. Nebyl to tradiční portrét. Magnus ležel na boku v trávě s hlavou opřenou o ruku, oblečený ve fraku, Cia stála za ním v nabíraných svatebních šatech. Široce se usmívala a nohu si opírala o Magnuse.

„Naše rodiče mohl trefit šlak, když tu svatební fotografii uviděli,“ ozvala se za ním Cia a Patrik se otočil.

„Ano, je trochu... neobvyklá.“ Znovu se na ni zadíval. Od té doby, co se sám přestěhoval do Fjällbacky, se s Magnusem několikrát potkal, ale nikdy si nevyměnili více slov než běžný pozdrav. Když teď hleděl na jeho upřímnou příjemnou tvář, cítil, že by se mu moc líbil.

„Mohu zajít nahoru?“ zeptal se Patrik. Cia přikývla a dál se opírala o rám dveří.

I na schodišti visely fotografie a Patrik si je podrobně prohlížel. Vypovídaly o bohatém životě, zaměřeném na rodinu a maličkosti. Přesvědčivě hovořily o tom, jak byl Magnus hrdý na své děti. Zejména jedna fotografie se ho hluboce dotýkala. Byla zřejmě z dovolené. Magnus stál mezi svými dětmi Elin a Ludvigem a držel je kolem ramen. Snímek svědčil o takovém štěstí, že se Patrik nedokázal dál dívat. Otočil se a vyšel poslední schody do patra.

První dva pokoje patřily dětem. Ludvigův byl překvapivě uklizený. Po zemi se neválelo žádné oblečení, postel měl ustlanou a na psacím stole leželo několik pečlivě

srovnaných věcí. Pokoj zřetelně naznačoval sportovní zájmy. Na čestném místě nad postelí viselo tričko se Zlatanovým autogramem. Na stěnách dominovaly plakáty göteborgského fotbalového klubu.

„Ludvig s Magnusem chodívali na jejich zápasy, kdykoli se naskytla příležitost.“

Patrik sebou škulbl. Cia ho znovu překvapila a přišla tak tiše, že ji vůbec nezaslechl.

„Chlapec je pořádný,“ poznamenal.

„Ano. Stejně jako jeho otec. Doma většinou uklízel právě Magnus. Já nejsem tak pečlivá. A až nahlédnete do vedlejšího pokoje, budete vidět, kdo z dětí je po mně.“

Patrik otevřel dveře navzdory připevňnému upozornění, že před vstupem musí každý zaklepat.

„Uf,“ vydechl a ustoupil o krok zpět.

„Ano, uť je asi to správné slovo,“ souhlasila Cia a přeložila si paže křížem přes prsa, jako by chtěla potlačit nutkání začít uklízet. Protože v Elině pokoji panoval nepopsatelný nepořádek. A všechno bylo růžové.

„Doufala jsem, že z té růžové vyroste, ale ještě se to zhoršilo. Z jemně růžové do ostře křiklavého odstínu.“

Patrik zavřel oči. Bude za pár let takhle vypadat i Majin pokoj? A co když dvojčata budou dvě holčičky? To by se v růžové utopil.

„Já jsem to už vzdala. Když zavřu dveře, nemusím se na to dívat. Jen občas zkontroluju, jestli jí tu nepáchne nějaká mrtvola.“ Polekala se volby vlastních slov a rychle pokračovala: „Magnus trpěl při pomyšlení, jak to tu vypadá. Ale já jsem ho přemluvila, aby ji nechal být. Byla jsem stejná, proto vím, že všechny řeči jsou zbytečné. Já jsem začala být pořádnější, až když jsem měla vlastní byt, a myslím si, že stejné to bude i s Elin.“

Zavřela dveře a ukázala k pokoji vzadu. „To je naše ložnice. Magnusových věcí jsem se nedotkla.“

Když Patrik vstoupil, ze všeho nejdřív si všiml stejného povlečení postelí, jako bylo jejich vlastní. Modrobíle

pruhované, koupené v IKEA. Z nějakého důvodu mu to vadilo, cítil se zranitelnější.

„Magnus spal blíže k oknu.“

Patrik pokročil k jeho posteli. Radši by tu byl sám. Když tu Cia stála a pozorovala ho, měl ještě intenzivnější pocit, že se štourá v cizích věcech. Vlastně vůbec netušil, po čem pátrá. Přál si jen trochu víc se přiblížit Magnusovi, poznat ho jako bytost z masa a kostí a nespolehat jen na představu, kterou si o něm učinil podle fotografie na stěně policejní stanice. Ciin pohled se mu propaloval do zátylku. Nakonec se k ní otočil.

„Nevadilo by vám, kdybych si tu všechno prohlédl o samotě?“ Doufal, že to pochopí.

„Promiňte, jistě,“ usmála se omluvně. „Chápu, že je obtížné mít mě za zády. Půjdu si dolů něco dělat.“

„Díky,“ ocenil její ochotu a posadil se na kraj postele. Začal prohlížením nočního stolku. Brýle, svazek papírů, o nichž se ukázalo, že je to rukopis *Mořské panny*, prázdná sklenička a několik tablet alvedonu. To všechno leželo nahoře na desce. Povytáhl zásuvku a nahlédl dovnitř. Ani tady se nezdálo být nic zajímavého. Brožovaný výstisk *Sluneční bouře* od Åsy Larssonové, krabička ucpávek do uší a sáček tablet proti bolení v krku.

Zvedl se a šel ke skříním, které lemovaly krátkou stranu pokoje. Musel se smát, když odsunul posuvné dveře a pochopil, že Cia mluvila čistou pravdu. Polovina skříně směrem k oknu byla perfektně uspořádaná. Všechno leželo krásně složené a roztříděné na hromádkách. Ponožky, slipy, vázanky, pásy. Nad tím visely vyžehlené košile a saka spolu s tričky a svetry. Vzpomněl si, jak sám vždycky tričko hodí do police a pak je naštvaný, že je pokrčené, když si ho chce znovu obléknout.

Jeho vlastní systém byl podobný tomu Ciinu. Všechno leželo promíchané, jako by jen někdo otevřel dveře, věci tam vhodil a pak rychle zase zavřel.

Zatáhl dveře skříně a věnoval se posteli. Bylo strašně

smutné vidět, že je ustlaná jen jedna polovina. Napadlo ho, jestli je vůbec možné zvyknout si spát ve dvojité posteli, jejíž jedna polovina je prázdná. Pouhé pomyšlení na to, že by spal sám bez Eriky, bylo nesnesitelné.

Když se vrátil do kuchyně, Cia uklízela jejich talířky. Tázavě na něho pohlédla a on přátelsky vysvětlil: „Nevím, jestli to k něčemu bude, ale trochu víc jsem poznal, kdo Magnus byl... je. Díky, že jste mi dovolila se tu porozhlédnout.“

„Není zač.“

Rozloučil se a vyšel ven. Zastavil se na schodišti a hleděl na suchý vánoční věneček na dveřích. Po krátkém zaváhání ho sundal. Se svým smyslem pro pořádek by si Magnus jistě nepřál, aby tady zůstal viset.

Obě děti hlasitě křičely. Zvuk se odrážel od stěn v kuchyni a Christian měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Několik nocí se už pořádně nevyspal. Myšlenky se mu nepřetržitě honily hlavou, ani je nestíhal zpracovat.

Dokonce měl chuť odejít do boudy u moře a posadit se tam k psaní. Ale ticho noci a tma kolem by jen poskytly více prostoru duchům a nevěřil, že by je dokázal zahnat pouhými slovy. A tak zůstal pokaždé raději ležet a hleděl do stropu, zatímco ho plnila beznaděj.

„Nechte toho!“ Sanna od sebe odtrhla chlapce, kteří se prali o krabičku granka na stole. Pak se obrátila ke Christianovi, který zíral do prázdna a před sebou měl na talířku nedotčený plátek chleba a stydnoucí kávu.

„To by bylo krásné, kdybys mi občas trochu pomohl!“

„Špatně jsem spal,“ odpověděl a napil se chladné kávy. Zvedl se od stolu, vylil ji do dřezu a nalil si další šálek horké, do níž si přidal mléko.

„Mám plné pochopení, že toho teď máš hodně, a dobře víš, že jsem tě celou dobu podporovala, když jsi pracoval na knize. Ale ani já nevydržím všechno.“

Sanna vzala Nilsovi z ručičky lžičku v okamžiku, kdy

s ní chtěl bouchnout do hlavy staršího bratra, a s třeskutím ji hodila do dřezu. Nadechla se, jako by shromažďovala sílu mu říct všechno, čeho byla plná. Christian si přál, aby mohl stisknout tlačítko „pauza“ a zarazit ji. Měl všeho nad hlavu.

„Neřekla jsem ani slovo, když jsi pokaždé rovnou z práce šel do boudy a celý večer tam seděl a psal. Vyzvedla jsem děti ve školce, uvařila večeři a dohlédla, aby se najedly, uklidila jsem, vyčistila jim zuby, uložila je a před spaním přečetla pohádku. To všechno jsem beze slova dělala, abys měl dost času na tu svou zatracenou tvorbu.“

Zaslechl ve slově sarkasmus, kterého si u ní nikdy dříve nepovšiml, a zavřel oči, jako by ji chtěl vytěsnit. Sanna ale neúprosně pokračovala.

„Je skvělé, že jsi uspěl. Knihu ti vydali a představují tě jako nově vycházející hvězdu. Přeju ti každý okamžik slávy. Ale co já? Co z toho mám? Nikdo mě neobdivuje ani neoceňuje, jak jsem byla dobrá. Neříká ti, jaké máš štěstí, že mě máš. Nikdo. A ty bereš jako samozřejmost, že otročím s dětmi a v domácnosti, zatímco ty tvoříš. Ano, budu to dělat. Zvládnou všechno sama. Víš, jak děti miluju, ačkoli proto není práce o nic snadnější. Ale od tebe chci aspoň dík, ocenění. Žádám snad příliš mnoho?“

„Sanno, ne před dětmi...“ ozval se Christian, ale hned viděl, že měl raději mlčet.

„Nikdy se ti nehodí, abys se mnou mluvil, abys mě bral vážně. Buď jsi příliš unavený, nebo nemáš čas, protože musíš psát, nebo nechceš o ničem mluvit před dětmi, nebo...“

Chlapci tiše seděli a vyděšeně hleděli na rodiče. Christian pocítil, jak jeho únavu střídá vztek. Právě tohle u Sanny nenáviděl a mnohokrát o tom spolu mluvili. Že se neudrží a vtahuje do jejich konfliktu děti. Věděl, že by z chlapců měla ráda své spojence v boji, který byl mezi nimi stále zřejmější. Ale co mohl dělat? Jejich rozpory vycházely z toho, že ji nemiluje a nikdy nemiloval. A San-

na to věděla, i když si to nechtěla připustit. Christian si ji dokonce zvolil právě proto, že ji nikdy nebude milovat. Ne tak jako...

Bouchl pěstí do stolu a Sanna i děti poskočily leknutím. Ruka ho pořádně zabořila a právě to si přál. Bolest potlačila to, na co si nedovoloval myslet, a znovu získával kontrolu.

„Teď o tom nebudeme diskutovat,“ řekl krátce a nepodíval se jí do očí. Cítil v zádech její pohled, když šel do haly, vzal si bundu a boty a otevřel dveře. Jako poslední zaslechl, jak Sanna chlapcům říká, že jejich otec je blázen.

Nejhorší byla zádumčivost. Nutnost něčím aspoň trochu smysluplným naplnit hodiny, kdy jsou děvčata ve škole. Ne že by neměla co dělat. Zbavovat Erikův život všech starostí nebyla práce pro lenochy. Košile musely být vždycky vyprané, vyžehlené a pověšené, večere pro obchodní přátele zajištěné, domov se musel lesknout čistotou. Pravda, jednou týdně u nich načerno pracovala uklízečka, přesto zdaleka neudělala všechno. Miliony drobností musely fungovat a být na svém místě, aniž by Erik postřehl sebemenší námahu. Všechno ji příšerně nudilo. Byla ráda doma, když byly holčičky malé. Milovala všechnu práci kolem nich, dokonce i měnění plen, což Erik v životě neudělal. Jí to ale nevadilo, cítila se potřebná. Život měl smysl. Byla středobodem v jejich malém světě, s ní začínal a končil jejich den.

Ta doba byla pryč. Holčičky chodily do školy. Měly kamarády a spoustu mimoškolní činnosti a na ni pohlížely spíše jako na servisní službu. Stejně jako Erik. Ten kompenzoval svou nedostatečnou otcovskou péčí tím, že jim koupil, nač ukázaly, a nakazil je svým opovržením vůči ní.

Louise přejela dlaní po kuchyňské lince. Kryl ji italský mramor, speciálně dovezený, Erik ho vybral při jed-

né ze svých služebních cest. Neměla ho ráda. Připadal jí příliš studený a tvrdý. Kdyby si mohla zvolit ona, bylo by to nějaké dřevo. Možná tmavý dub. Otevřela jedny z dvířek lesklých kuchyňských skříněk. Ještě více chladu a módnosti, ale bez citu. Ke své pracovní desce z tmavého dubu by si vybrala bílá dvířka, maličko venkovského stylu, natřená tak, aby tahy štětce zůstaly zřetelné a vnašely do nábytku trochu života.

Sevřela prsty kolem velké sklenice na víno. Byl to svatební dar od Erikových rodičů. Pochopitelně ručně foukané. Už během svatebního oběda jí Erikova matka dlouze přednášela o malé, ale exkluzivní sklárně v Dánsku, kde tyto drahé sklenice speciálně objednala. Nyní v ní něco povolilo a jakoby bez vlastní vůle otevřela dlaň. Sklenička se na podlaze z černého mořského mramoru roztrhla na tisíc kousků. Podlaha byla přirozeně také dovezená z Itálie. Tuto vlastnost měl Erik se svými rodiči společnou: švédské výrobky nikdy nebyly dost dobré. Z čím větší vzdálenosti pocházely, tím byly lepší. Ovšem, pokud nešlo třeba o Tchaj-wan.

Louise se maličko zahihňala, natáhla se po jiné skleničce a opatrně překročila střepey. Zamířila ke stojánku s lahvemi vína, který stál na kuchyňské lince. Erik se jejímu výběru posmíval. Jemu bylo dobré jen víno, jehož litr stál několik stovek. Nikdy by ho nenapadlo šidit své chuťové buňky něčím, čeho za dvě stovky byla celá krabice. Někdy schválně naplnila jeho skleničku svým vínem místo značkového francouzského nebo jihoafrického, jehož zvláštní chuť vždycky vynášel do oblak. Je to napodiv, ale zdálo se, že stejnou chuť mělo i její levné víno, protože si nikdy nepovšiml rozdílu.

Byla to taková její malá pomsta za to, co všechno musela snášet, a pak jí i méně vadilo, že Erik dcery navádí proti ní, chová se k ní jako ke služce a spí s její kadeřnicí.

Louise naplnila skleničku až po okraj. Pak si připila se svým odrazem na lesklé ploše dveří nerezové lednice.

Erika ty dopisy nemohla pustit z hlavy. Procházela bytem sem a tam, ale nakonec se musela posadit u kuchyňského stolu, protože ji začala příliš obtěžovat bolest v zádech. Natáhla se po bloku a propisovačce, které ležely na stole, a rychle si zapisovala to, co si pamatovala z Christianova dopisu. Měla dobrou paměť na text, a tak si byla skoro jistá, že většinu si poznamenala.

Znovu a znovu si četla, co zapsala, a pokaždé jí ty řádky připadaly výhrůžnější. Kdo mohl ke Christianovi cítit takovou zlobu? Zavrtěla hlavou. Nešlo posoudit, zda ta slova napsal muž nebo žena. Ale něco v tónu slov, stavbě vět a volbě výrazů jí naznačovalo, že jde o nenávist ženy. Ne muže.

Váhavě se natáhla po přenosném telefonu. Pak opět stáhla ruku. Možná to je nesmysl. Ale když si pak slova přečetla ještě jednou, vzala znovu přístroj do ruky a vytukala číslo.

„Gaby.“ Šéfredaktorka zvedla telefon po prvním zaznění.

„Dobrý den, tady je Erika.“

„Eriko!“ Gabyin ječivý hlas se zvedl o oktávu výš a Erika musela dát telefon kus od ucha.

„Jak vám je, drahoušku? Ještě žádné děťátko na cestě? Dvojčátka přichází dříve.“ Zdálo se, že je Gaby na koni.

„Ne, ještě nic,“ odpověděla a snažila se zakrýt svou podrážděnost. Nechápala, proč lidi musí tak tvrdošíjně žvanit o tom, že dvojčata přicházejí na svět předčasně. To pozná sama. „Volám kvůli Christianovi.“

„Jak mu je?“ zeptala se Gaby. „Snažila jsem se mu už několikrát zavolat, ale ta jeho panička mi jen tvrdí, že není doma, čemuž ani na vteřinu nevěřím. To bylo opravdu nepříjemné, jak se včera sesypal. Zítra ráno má podepisovat knihy, a pokud to chce odřeknout, měl by nám dát včas vědět. Bylo by to nepříjemné.“

„Ráno jsem s ním mluvila a myslím si, že autogramiá-

du zvládne. Kvůli tomu si nemusíte dělat starost,“ uklidňovala ji Erika a honem si vzala slovo, aby mohla mluvit o tom, kvůli čemu volá. Hluboce se nadechla, jak dokázala v momentálně omezeném prostoru plic, a pokračovala: „Chci se na něco zeptat.“

„Jen se ptejte.“

„Nepřišlo vám do vydavatelství něco, co by se týkalo Christiana?“

„Co konkrétně?“

„Dopisy nebo maily. S výhrůžným obsahem.“

„Výhrůžné dopisy?“

Erika si začala připadat jako dítě, které žaluje na spolužáka, ale už bylo pozdě a nemohla vycouvat.

„Christian dostal několik výhrůžných dopisů, chodí mu od té doby, kdy začal pracovat na knize, asi půldruhého roku. Vidím na něm, že ho to zneklidňuje, i když to sám nepřiznal. A tak mě napadlo, jestli něco nepřišlo i do vydavatelství.“

„Cože! O ničem takovém nevím. A stojí tam, kdo je posílá? Ví to Christian?“ Gaby se rozčileně zajímala a zvuk podpatků klapajících na asfaltu ztichl, takže se zjevně zastavila.

„Jsou anonymní a Christian podle všeho neví, kdo je posílá. Ale znáte ho – neřekl by nic, ani kdyby to věděl. Na oslavě se zřejmě zhroutil proto, že kartičku v kytici, kterou dostal, napsala tatáž osoba.“

„To zní šíleně. Má to něco společného s knihou?“

„Ptala jsem se Christiana na totéž. Ale trvá na svém, že žádná z postav se v knize nemůže poznat.“

„To je opravdu strašné. Ozvěte se mi, jestli zjistíte něco dalšího.“

„Jistě,“ slíbila Erika. „A prosím neříkejte Christianovi, že jsem o tom mluvila.“

„Samozřejmě. Zůstane to mezi námi. Osobně dohlédnu na korespondenci, která se ho bude týkat. Asi něco přijde, když už kniha leží na pultech.“

„Zajímavé recenze,“ podotkla Erika, aby změnila téma.

„Ano, jsou úžasné,“ zapěla Gaby s takovým nadšením, že Erika znovu musela sluchátko oddálit od ucha. „Zaslechla jsem už Christianovo jméno v souvislosti s udílením Srpnové ceny. A to nemluvím o tom, že všech deset tisíc výtisků je už u knihkupců.“

„To je neuvěřitelné,“ radovala se Erika. Přinejmenším ona věděla, kolik práce rukopisu věnoval, a hrálo ji u srdce, že námahu nevynaložil zbytečně.

„Ano, je,“ souhlasila Gaby a dodala: „Drahoušku, musíme skončit, potřebuji ještě někam zavolat.“

Podtón v poslední Gabyině větě Eriku zneklidnil. Měla si líp rozmyslet, než zavolala do vydavatelství. Nejspíš se unáhčila.

Jako na potvrzení jejích myšlenek ji malá nožička kopla do žeber.

Byl to zvláštní pocit. Prostě štěstí. Anna ho postupně akceptovala a učila se novému životu. Ten předchozí byl už tak dávno, pokud vůbec.

„Dej to sem!“ Belinda utíkala za Lisen, Danovou nejmladší dcerou, která se s křikem schovala za Annu. V ruce křečovitě držela Belindin kartáč na vlasy.

„Já ti ho nechci půjčit! Dej ho sem!“

„Anno...“ zaprosila Lisen, ale Anna ji šoupla před sebe a přidržela.

„Jestli sis vzala Belindin kartáč bez dovolení, musíš jí ho vrátit.“

„Tak vidíš,“ řekla spokojeně Belinda.

Anna na ni varovně pohlédla.

„A ty, Belindo, bys nemusela mladší sestru honit po celém domě.“

Belinda pokrčila rameny. „Může za to sama. Nemá mi brát moje věci.“

„Jen počkej, až tu bude bratříček,“ vyhrožovala Lisen.

„Ten ti všechno rozbije.“

„Já už se brzy z domova odstěhuju. Rozbije všechno tobě,“ nedala se Belinda a vyplázla jazyk.

„Poslyš, je ti osmnáct nebo pět?“ zeptala se Anna, ale musela se smát. „A proč si myslíte, že to bude chlapeček?“

„Protože maminka říkala, že když má žena velký zadek jako teď ty, bude to chlapeček,“ drmolila Lisen.

„Psst,“ okřikla ji Belinda a blýskla očima po Lisen, která nechápala, v čem je problém. „Promiň,“ dodala.

„To je v pořádku.“ Anna se usmála, ale trochu se jí to dotklo. Takže Danova bývalá manželka si myslí, že má velký zadek. Ale ani takový komentář – a musela si přiznat, že na něm něco je – jí nepokazil dobrou náladu. Před časem byla absolutně na dně, a to rozhodně není přehánění. Přesto z Emmy a Adriana, kteří to s ní prožívali, nyní v bezpečí vyrůstají harmonické děti. Občas tomu sotva mohla uvěřit.

„Budeš hodný, až naši hosté přijdou?“ Matka na něho vážně pohlédla.

Přikývl. Nikdy se nechoval tak, aby se maminka za něho musela stydět. Nepřál si nic víc než ji na slovo poslouchat, aby ho nepřestala milovat.

Zazvonil zvonek a matka se rychle zvedla. „Už jsou tady.“

Slyšel v jejím hlase očekávání – nový tón, který ho zneklidňoval. Někdy když se ozval zvuk zvonku, se měnila maminka v někoho jiného. Ale dnes se to nestane.

„Mogu ti vzít plášť?“ ozval se z haly otcův hlas a mumlání hostů.

„Jdi dolů, přijdu hned,“ matka na něho mávla rukou a on ucítil její parfém. Sedla si k toaletnímu stolku a naposled si kontrolovala vlasy a mejkap. Ve velkém zrcadle bylo vidět, jak se obdivuje. Zůstal na místě a fascinovaně na ni hleděl. Když se jejich pohledy v zrcadle setkaly, vytvořila se jí vráska mezi obočím.

„Neřekla jsem, že máš jít dolů?“ zeptala se ostře a on na okamžik pocítil závan temna.

Zabanbeně sklonil hlavu a šel vstříc šumu vycházejícímu z haly. Bude se bezky chovat. Maminka se za něho rozhodně nemusí stydět.

Studený vzduch ho mrazil v krku. Ten pocit miloval. Všichni si o něm mysleli, že je blázen, když běhá uprostřed zimy. On ale radši běhal svých deset kilometrů v zimním chladu než v letním horku. A o víkendu, jako právě teď, si vždycky přidal ještě jedno kolečko.

Kenneth pohlédl na hodinky. Bylo na nich všechno, co k běhu potřeboval. Měřič pulzu, počítač kroků, a dokonce i čas minulého běhu.

Jeho současným cílem byl maraton ve Stockholmu. Účastnil se ho už dvakrát, stejně jako maratonu v Kodani. Trénoval dvacet let, a kdyby o tom mohl sám rozhodnout, za dvacet třicet let by rád padl uprostřed běhu. Protože pocit, že běží, nohy se vznášejí nad terénem, buší ve stejném rytmu, který se nakonec sladí s bušením srdce, se s ničím jiným nedal srovnat. Dokonce i únavu – ten zvláštní pocit v nohách, kdy stoupne mléčná kyselina – se naučil každým rokem stále více oceňovat. Když běžel, cítil, že žije. Tak asi nejlíp by to uměl vysvětlit.

Když se blížil k domovu, zpomalil. Chvilí ještě jogoval na místě před venkovním schodištěm a přidržel se zábradlí, aby protáhl stehenní svaly. Vydechoval bílou páru a po dvaceti kilometrech v docela svižném tempu se cítil čistý a silný.

„To jsi ty, Kennethe?“ Když za ním zabouchly dveře, z pokoje pro hosty slyšel Lisbetin hlas.

„Ano, to jsem já. Jen se rychle osprchuju a pak za tebou přijdu.“

Otočil pákou na hodně horkou a postavil se pod ostrý proud vody. To bylo málem nejlepší ze všeho. Tak báječné, že se vůbec nechtělo skončit. Roztřásl se, když ze